

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4555/2022
05.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље мал. АА из ..., коју заступа законска заступница мајка ББ и тужиље ББ из ..., чији је пуномоћник Татјана Продић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Дуња Етински Кузмановић, адвокат из ..., ради утврђивања очинства и издржавања, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 550/21 од 22.12.2021. године, у седници одржаној 05.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 550/21 од 22.12.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиља за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П2 36/2020 од 14.09.2021. године, првим ставом изреке, тужбени захтев је делимично усвојен, па је другим ставом изреке утврђено да је тужени биолошки отац мал. тужиље и да је дужан да по основу правноснажне пресуде трпи упис наведене чињенице у матичну књигу рођених за матично подручје Нови Сад. Трећим ставом изреке, поверена је на самостално вршење родитељског права малолетна тужиља АА, својој мајци тужиљи ББ. Четвртим ставом изреке, уређен је начин одржавања личних односа између туженог и мал. АА тако што ће се виђање мал. тужиље и туженог одвијати по договору родитеља, али уз присуство мајке ББ. Петим ставом изреке, обавезан је тужени да на име доприноса за издржавање мал. тужиље плаћа месечно износ од 10.000,00 динара тужиљи мајци ББ уплатама на њен текући рачун најкасније до 15. у месецу за текући месец, почев од дана подношења тужбе, па док за то постоје законски услови. Шестим ставом изреке, тужбени захтев тужиље преко досуђеног, до траженог износа на име доприноса за месечно издржавање, и то преко досуђеног износа од 10.000,00 динара месечно, па до траженог износа од 18.000,00 динара месечно, као и део тужбеног захтева којим су тужиље тражиле да се утврди да тужиља може самостално доносити одлуке које се тичу одређивања пребивалишта мал. АА, путовање детета, као и осталих одлука у интересу

детета је одбијен. Седмим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 550/21 од 22.12.2021. године, првим ставом изреке, жалба тужиље је делимично усвојена, делимично одбијена, првостепена пресуда преиначена у побијаном одбијајућем делу одлуке о висини дечјег издржавања, тако што је обавезан тужени да на име издржавања мал. тужиље, поред досуђених 10.000,00 динара плаћа месечно још по 5.000,00 динара, укупно 15.000,00 динара, уплатама на текући рачун њене мајке, најкасније 15. у месецу за текући месец, од подношења тужбе па док за то постоје услови, првостепена пресуда потврђена у преосталом одбијајућем делу и у делу одлуке о трошковима парничног поступка. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиљи надокнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара. Трећим ставом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужиље су доставиле одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, а у вези члана 403. став 2. тачка 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља ББ и тужени су били у емотивној вези од 2017. године до априла 2020. године, када је дошло до потпуног прекида њихових међусобних односа. Малолетна АА рођена је ...2020. године у ... и утврђено је да је тужени њен биолошки отац. Тужени мал. АА није видео од када се родила и између њих није остварен никакав емотивни контакт. Тужиља ББ је рођена 1995. године, апсолвент је на ... факултету у ..., ради као професор у приватној школи и месечно остварује зараду од 30.000,00 динара. Живи у стану код своје мајке, која је запослена и остварује зараду од 80.000,00 динара месечно и помаже јој око мал.детета. Тужени је рођен 1986. године, по занимању је столар, запослен је у ... и остварује месечну зараду од 38.000,00 динара. Живи у породичној кући са мајком, сестром и њеном децом и учествује у трошковима домаћинства. Малолетна АА има годину и два месеца, здраво је дете, не иде у вртић, а њене укупне месечне потребе износе 20.000,00 динара, а потребна јој је и ортопедска обућа. Мишљење надлежног органа старатељства је да малолетна АА буде поверена мајци на самостално вршење родитељског права, која се о њој стара од рођења и адекватно брине о задовољењу њених потреба, док контакт оца и детета треба да се одвија према договору родитеља.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, имајући у виду потребе мал. тужиле и могућности родитеља нашао да је тужени у обавези да на име издржавања мал. детета плаћа 10.000,00 динара месечно.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду налазећи да је првостепени суд на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања извео неправилан закључак о висини доприноса туженог издржавању мал.тужиле АА од 10.000,00 динара, па је полазећи од потреба мал.тужиле, која поред основних, има и нестандартне потребе као што је куповина ортопедске обуће и које по оцени тог суда износе 30.000,00 месечно и имајући у виду минималну суму издржавања од 33.836,00 динара, а ценећи могућности туженог као дужника издржавања, обавезао туженог да на име доприноса за издржавање мал.тужиле месечно плаћа 15.000,00 динара.

По оцени Врховног касационог суда правилно је другостепени суд применио материјално право када је обавезао туженог да на име свог доприноса за издржавање мал.тужиле плаћа месечно износ од 15.000,00 динара.

Сагласно члану 67. и 68. став 1. и 2. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр.18/05, 72/11 и 6/15), право и дужност родитеља је да се старају о деци, док према члану 73. и 160. став 1. Закона, дете има право на издржавање од оба родитеља. Према одредби члана 160. став 1. Породичног закона, висина издржавања одређује се према потребама детета, као повериоца издржавања, и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна и о минималној суми издржавања, дефинисаној одредбом члана 160. став 4. истог закона. Потребне повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања (члан 160. став 2.), док могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавеза да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања (члан 160. став 3.). Према члану 162. став 3. истог закона, ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања.

Супротно ревизијским наводима, а полазећи од наведених одредаба материјалног права и правилно утврђених могућности туженог, као дужника издржавања и потреба мал.тужиле као повериоца издржавања, применом критеријума за одређивање издржавања садржаних у члану 160. Породичног закона, и руководећи се њеним најбољим интересом сагласно члановима 6. и 266. ПЗ, правилно је другостепени суд оценио да је тужени у могућности да на име доприноса за издржавање мал. детета плаћа по 15.000,00 месечно од својих редовних примања, с обзиром на његове могућности да стиче зараду и стандард којим живи, као и могућност да се додатно радно ангажује и да нема обавезу издржавања других лица. Овим износом обезбеђује се задовољење услова за правилан и потпуни развој мал.детета, у складу са њеним утврђеним потребама, а при томе се не угрожава егзистенција туженог као дужника издржавања, док ће преостала средства за издржавање мал. детета обезбеђивати законска заступница која се свакодневно брине о њој, како потребним новчаним износом, тако и доприносом у виду рада и старања које и иначе свакодневно улаже у негу и подизање мал. детета.

Код наведеног, по оцени Врховног касационог суда, ревизијом се неосновано оспорава правилност примењеног материјалног права.

Осталим ревизијским наводима туженог посредно или непосредно се оспорава чињенично стање које он сматра битним а које, по његовом мишљењу, није правилно или потпуно утврђено у спроведеном поступку. Ти наводи ревизије, којима се указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање не могу бити дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП, ни са изузетком да се у смислу члана 403. став 2. овог закона ради о ревизији изјављеној у породичном спору за издржавање.

На основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев тужиља за накнаду трошкова ревизијског поступка није основан, будући да одговор тужиља на ревизију није био нужан и неопходан, те им не припада право на накнаду трошкова тог поступка, у смислу одредбе члана 165. ЗПП, а у вези члана 154. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**